

KUKAINEIŅŠ

Kōp pa zōlis stībru tōlis skatāt
KukaineiŅš. Ar sporu augšā steidz.
Golva reibst, bet jōsōc spōrnus platāt:
«Kurs gon vāļ maņ varās ceļōt leidz!»
 Skotōs tōļōs — bezdibenām pōri,
 Ilgys prūjom zvaigžņu mirdzā sviž.
 Gors aug lelōks — acis raugōs kōri
 Kryutīs arvīn styprōk namīrs spīž...
«Kō maņ tryukst? Kam vieliejumūs dagu?
Kam deļ sirdš tik vyltus pierlis dūd? —
Rōdit maņ jiuš dabaszvaigžņu sagu!
Sokit, kur lai dzidrolūtu rūd?»
 Gors aug lels, — bet smylga leikst iz zāmi.
 KukaineiŅš, ak, žāl, jau lājī grymst...
 Tūmār sauc: «Na munu goru jiemi;
 Manī tyukstūš jaunu planu dzymst!»
Planu daudz, bet vairōk pretesteibu:
Gaišu gribi — palīk tymsā teits.
Īlič dorbā sovu mīlesteibu,
Panōkumūs tūmār — esi kukaineiŅš!